

[Petersen (Røi).]

vi er jo i samme Baad, og det viser sig, at naar Vanskelighederne er store for Landbruget, gaar det ud over mange andre Erhverv. Det har i de senere Aar vist sig at være Tilfældet i Nordslesvig; der spares paa baade det ene og det andet og særlig paa Nyanskaffelser. Ved Akkord og Sænering, som der jo har været en Del af, har Haandværkere og handlende ofte maattet nøjes med en lille Procentdel af deres Tilgodehavende. Naar Forholdene er saa vanskelige, standser Byggeriet paa Landet og til Dels i Byerne, i hvert Fald det private Byggeri. Diskontoen er høj, Byggeomkostningerne er store, og det kniber at faa dem forrentet. Ligeledes synes ogsaa Fiskerne at have haft store Tab dernede. Jeg finder det ogsaa rimeligt, at Forpagterne mere end hidtil kan komme i Betragtning. Da jeg formoder, at der bliver nedsat et Udvalg, som af Ministeren foreslaaet, skal jeg tilsige mit Partis velvillige Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Aage Fogh: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling. Forholdene i Sønderjylland gør det ønskeligt, at disse Foranstaltninger gennemføres, men jeg kan dog ikke unnlade paa Baggrund af den Tale, det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram holdt for nylig, at sige et Par Ord om, hvorvidt det nu ogsaa er rigtigt, at Staten stadig fortsætter med Anbringelse af Kapital, som det ærede Medlem nævnte, ude paa de Pladser, der her er Tale om. Det Eksempel, der blev anført, er en Ejendom, der er vurderet til 35 000 Kr. i Ejendomsskyld, 7 000 Kr. Inventarværdi og en samlet Værdi af 42 000 Kr., hvor Staten havde anbragt 23 000 Kr. efter 35 000 Kr. Det forekommer mig nu alligevel, at man, hvis Landet ligger saadan, at det er rigtigt, at Staten bliver ved med at anbringe sine Penge her, burde overveje, om de ikke skulde anbringes paa en lidt sikrere Plads. Og hvad specielt det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram rejste — det falder ganske vist ikke ind under Loven, men der kan være Anledning til at berøre det — mener jeg for mit Vedkommende,

naar der spørges om, hvorvidt man ønsker fortsat Produktion af Grovfoder — saadan forstod jeg Spørgsmaalet — eller en Omlægning, at saa vil en Omlægning være at foretrække.

Men jeg ønsker at understrege, at Staten vist saa bør gøre det paa den Maade, at det bliver Statshuse og Statsgaarde, saaledes at de Værdier, Staten anbringer, kommer til at staa, hvor der er Dækning for dem og nogenlunde Udsigt til, at de kan komme de kommende Slægter til gode. Jeg er *noget* bange for, at den Form for Støtte, der her gives, i det lange Løb vil modvirke de kommende Slægters Interesse; men vi erkender altsaa, at Vanskelighederne ligger der i Dag, og da det fra anden Side erkendes, at den Lovgivning, der her er Tale om, har gjort sin gode Virkning gennem en Aarrække, stiller vi os meget velvilligt til en Forlængelse af Loven. Jeg har imidlertid fundet det rigtigt at gøre disse Bemærkninger for det Tilfælde, at man skulde ønske at strække sig videre i den af det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram omtalte Retning.

J. S. Foget: Da vi for 3 Aar siden behandlede et Lovforslag om denne Lovs Forlængelse, gik Regeringens Forslag ud paa 2 Aars Forlængelse, men man gik med til at forlænge Loven i 3 Aar. Fra Oppositionens Side var der Enighed om at søge Loven forlænget i 5 Aar, men dette afviste Regeringen. Havde man dengang efterkommet Oppositionens Ønske, havde nærværende Lovforslag ikke været nødvendigt; Sønderjyderne vilde da i den forløbne Tid have kunnet disponere med større Tryghed.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa en yderligere Forlængelse for 2 Aar, men man burde efter min Opfattelse have taget ved Lære fra sidst og ikke nøjedes med en saadan kortvarig Forlængelse, thi der er jo ingen, der tror paa, at de økonomiske Forhold vil bedres inden for en overskuelig Aarrække. Enten burde man derfor forlænge Loven i 5 Aar — som af de sønderjyske Landbrugsorganisationer forlangt —, eller man burde gribe fast om Nælden og gennemføre en virkelig Gældssænering for den sønderjyske Landsdel. Dette slipper man sikkert ikke uden om alligevel. Men Regeringen optræder her som i andre Forhold som en Slags Micawber og tror stadig,